

Sygn. akt *XP (upr) 32/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agata Masłowska

Protokolant: Iwona Markiewicz

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa *M. N.*

przeciwko (...) *Sp. z o.o. z siedzibą we W.*

o zapłatę wynagrodzenia za pracę

I. zasądza od strony pozwanej (...) *Sp. z o.o. z siedzibą we W.* na rzecz powódki *M. N.* kwotę 6.660 zł (słownie: sześć tysięcy sześćset sześćdziesiąt złotych), z ustawowymi odsetkami liczonymi w poniższy sposób:

1. od kwoty 2.220 zł – od 11 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty,
2. od kwoty 2.220 zł – od 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty,
3. od kwoty 2.220 zł – od 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty

– tytułem wynagrodzenia za pracę za listopad 2011 r., grudzień 2011 r., styczeń 2012 r.;

II. zasądza od strony pozwanej (...) *Sp. z o.o. z siedzibą we W.* na rzecz powódki *M. N.* kwotę 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. stwierdza, że na poczet należności wynikających z punktu I wyroku zaliczeniu podlegają należności uzyskane przez powódkę w drodze egzekucji sądowej prowadzonej przeciwko stronie pozwanej w oparciu o nakaz zapłaty z dnia 28 maja 2012 r., wydany przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie o sygn. *X Np (upr) 101/12* i zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem z 10 lipca 2012 r.;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.220 zł;

V. obciąża stronę pozwaną (...) *Sp. z o.o. z siedzibą we W.* opłatą sądową od pozwu należną na rzecz Skarbu Państwa, od której powódka była z mocy ustawy zwolniona, zaliczając na jej poczet kwotę 248 zł uiszczoną przez stronę pozwaną w dniu 3 sierpnia 2012 r.

Sygn. akt *XP (upr) 32/13*

UZASADNIENIE

Pozwem z 17 kwietnia 2012 r. (k.2, k.18-20) powódka M. N. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. kwoty 6.660 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 2.220 zł od 11 grudnia 2011 r., od kwoty 2.220 zł od 11 stycznia 2012 r., od kwoty 2.220 zł od 11 lutego 2012 r., tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę za okres od listopada 2011 r. do stycznia 2012 r., a ponadto o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu. Wyjaśniła, że była zatrudniona u strony pozwanej początkowo jako pomoc księgowej, a następnie jako kadrowa, za wynagrodzeniem miesięcznym netto 1.613,23 zł (2.220 zł brutto). Zaległe wynagrodzenie za okres do października 2011 r. przyznane zostało jej w nakazie zapłaty, wydanym w sprawie XNp 226/11. Pomimo wezwania do zapłaty strona pozwana nie uregulowała swoich zobowiązań za kolejne miesiące.

Nakazem zapłaty z 28 maja 2012 r. (k.31), wydanym w postępowaniu upominawczym (sygn. X Np (upr) 101/12) Sąd w całości uwzględnił powyższe żądanie.

Strona pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty (k.46-47), zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów procesu. Podniosła, że powódka w spornym okresie nie świadczyła żadnej pracy, z tytułu której przysługiwałoby powódce wynagrodzenie. Pismem z 21 listopada 2012 r. (k.99-102) i z 18 marca 2012 r. (k.163-165) strona pozwana uzupełniła swoją argumentację, wskazując, że w spornym okresie reprezentowana była przez ustanowionego przez Sąd upadłościowy zarządcę przymusowego, który z dniem 31 stycznia 2012 r. rozwiązał łączącą strony umowę o pracę. Powódka jednakże zaprzestała stawiennictwa w dotychczasowym miejscu pracy oraz wykonywania obowiązków wynikających z umowy o pracę już od maja 2011 r. Podejmowane przez ówczesnego prezesa strony pozwanej próby nawiązania ze powódką kontaktu celem wydania wszelkiej dokumentacji dotyczącej spraw pracowniczych i kadrowych strony pozwanej nie przyniosły rezultatu. Zarzuciła też, że praca powinna być, zgodnie z art. 22 § 1 k.p., świadczona pod kierownictwem pracodawcy, w miejscu przez niego wskazanym, a w razie braku oznaczenia miejsca wykonywania pracy w umowie – powinna być ona wykonywana w siedzibie pracodawcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. N. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. umowę o pracę w dniu 3 września 2010 r. Początkowo była zatrudniona na stanowisku pomoc księgowej, na czas określony od 6 września 2010 r. do 6 grudnia 2010 r., w wymiarze pełnego etatu, za wynagrodzeniem 2.220 zł brutto miesięcznie. W dniu 6 grudnia 2010 r. strony zawarły porozumienie dotyczące zmiany warunków pracy, zgodnie z którym umowa o pracę została przedłużona na czas nieokreślony, a powódce powierzono stanowisko kadrowej. Pozostałe warunki umowy o pracę nie uległy zmianie.

Dowody:

- kopia umowy o pracę z 3.09.2010 r. (k.3)
- kopia porozumienia z 6.12.2010 r. (k.4)

Sytuacja finansowa strony pozwanej pogarszała się od 2010 r., kiedy to strona pozwana zaprzestała regulowania swoich zobowiązań. W maju 2011 r. stronie pozwanej z uwagi na zaległości płatnicze, spowodowane jej złą kondycją finansową, wypowiedziano umowę najmu lokalu przy ul. (...), w którym mieściło się jej biuro. Wówczas strona pozwana przeniosła siedzibę na ul. (...) we W., gdzie dysponowała prawem do lokalu użytkowego o charakterze magazynowym. Składowała tam materiały budowlane. Nie miała w tym czasie tytułu prawnego do żadnego lokalu o charakterze biurowym, w związku z czym na ul. (...) odbierano tylko korespondencję, przychodzącą do biura zarządcy nieruchomości – firmy (...). Pracownik sekretariatu (...) był upoważniony przez H. K. do obioru korespondencji kierowanej do strony pozwanej. H. K. przyjeżdżał po odbiór tej korespondencji w różnych terminach, czasami kilka razy w miesiącu, a czasami raz na kilka miesięcy. Pod koniec października 2011 r. także (...) rozwiązała ze stroną pozwaną umowę najmu i zaprzestała odbioru jej korespondencji.

Dowody:

- zeznania J. K. (k.175)
- zeznania H. K. (k.175)
- przesłuchanie M. N. w charakterze powódki (k.178)

W związku z powyższym od maja 2011 r. powódka świadczyła za zgodą pracodawcy pracę w domu, przygotowując na bieżąco na polecenie prezesa strony pozwanej H. K. wszelkie konieczne dokumenty. Z uwagi na to, że strona pozwana w tym czasie w przeważającej mierze zaprzestała prowadzenia działalności, nakład pracy powódki znacznie zmalał. Ani powódka, ani strona pozwana nie wypowiedziały w tym okresie umowy o pracę i żadna z nich nie miała zamiaru zakończenia współpracy.

Dowody:

- kopia zestawienia obrotów i sald (k.132-148)
- zeznania H. K. (k.175)
- przesłuchanie M. N. w charakterze powódki (k.178)

Korespondencja powódki kierowana na adres strony pozwanej ujawniony w KRS, była zwracana powódce przez pocztę jako niepodjęta.

Dowody:

- kopia pisma z 16.11.2011 r. z potwierdzeniem nadania (k.127)
- kserokopia koperty i potwierdzenia odbioru (k.128-129)
- zeznania H. K. (k.175)
- przesłuchanie M. N. w charakterze powódki (k.178)

Powódka kontaktowała się mailowo oraz telefonicznie z prezesem strony pozwanej H. K., w tym m.in. w sprawie zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz w sprawie deklaracji składanych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Urzędu Skarbowego. W początkowym okresie H. K. utrzymywał z nią kontakt, natomiast później zerwał go, nie odpowiadał na telefony ani maile, mimo obietnic nie kontaktował się również z powódką osobiście. Wynikało to z tego, że pogarszająca się sytuacja firmy przerosła go i starał się unikać styczności z pracownikami i wierzycielami. Było mu wstyd, że powódce od wielu miesięcy nie może wypłacić wynagrodzenia za pracę i dlatego nie chciał się z nią kontaktować.

Dowody:

- wydruk wiadomości elektronicznej z 14.09.2011 r. (k.130)
- zestawienie sms-ów (k.131)
- zeznania H. K. (k.175)
- przesłuchanie M. N. w charakterze powódki (k.178)

Prawomocnym nakazem zapłaty z 12 grudnia 2011 r., wydanym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt X Np 226/11, na rzecz powódki zasądzono od strony pozwanej kwotę 15.358,76 zł netto, wraz z ustawowymi odsetkami, tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od grudnia 2010 r. do października 2011 r.

Dowody:

- dokumenty w aktach Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu o sygn. XNp 226/11, w szczególności pozw oraz nakaz zapłaty z 12.12.2011 r. (kopia: k.7)

Z wniosku M. N. prowadzone było przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu postępowanie o ogłoszenie upadłości (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.. Postanowieniem z 22 listopada 2011 r. (sygn. akt VII GU 117/11) Sąd upadłościowy zabezpieczył majątek dłużnika poprzez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego w osobie P. K.. Postanowieniem z 27 grudnia 2011 r. Sąd upadłościowy zmienił swoje postanowienie z 22 listopada 2011 r. w ten sposób, że ustanowił zarząd przymusowy nad majątkiem dłużnika, wyznaczając na zarządcę przymusowego P. K..

Dowody:

- kopia odpisu postanowienia z 22.11.2011 r. (k.10)
- kopia odpisu postanowienia z 27.12.2011 r. (k.11-12)

W dniu 31 stycznia 2012 r. P. K., działając jako zarządca przymusowy, rozwiązał z powódką umowę o pracę za porozumieniem stron.

Dowody:

- kopia świadectwa pracy z 31.01.2012 r. (k.5-6)
- zeznania P. K. (k.175)
- przesłuchanie M. N. w charakterze powódki (k.178)

Postanowieniem z 6 lutego 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. VII GU 117/11, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu oddalił wniosek M. N. o ogłoszenie upadłości (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie art. 13 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego.

Dowody:

- kopia odpisu postanowienia z 6.02.2012 r. (k.13)

Gdy dla strony pozwanej ustanowiony został zarządca tymczasowy, powódka na jego polecenie wykonywała wszystkie powierzane jej czynności, w szczególności sporządzała na jego polecenie dokumenty kadrowe, przekazała mu zestawienia należności i zobowiązań zachowane na jej komputerze, udzielała mu innych informacji niezbędnych w postępowaniu upadłościowym, a ponadto była do jego dyspozycji w zakresie swoich obowiązków pracowniczych. Zakres jej faktycznych czynności był w tym okresie bardzo ograniczony.

Dowody:

- kopia zestawienia obrotów i sald (k.132-148)
- zeznania P. K. (k.175)
- przesłuchanie M. N. w charakterze powódki (k.178)

Pismem z 27 marca 2012 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 4.839,69 zł netto tytułem wynagrodzenia za pracę za listopad 2011 r., grudzień 2011 r. i styczeń 2012 r., tj. po 1.613,23 zł netto za każdy z miesięcy. Wezwanie skierowała na adres: ul. (...), W..

Dowody:

- kopia pisma z 27.03.2012 r. z potwierdzeniem nadania (k.8)

Od 1 marca 2012 r. M. W. (powołany następnie 9 maja 2012 r. na stanowisko prezesa zarządu strony pozwanej) pełnił obowiązki dyrektora strony pozwanej i udzielono mu pełnomocnictwa do działania w jej imieniu. Pismem z 22 marca 2012 r. M. W. zwrócił się do powódki o zwrot dokumentacji strony pozwanej. Ponowne wezwanie do zwrotu dokumentacji skierował do niej 6 kwietnia 2012 r., informując ją wówczas o nowym adresie siedziby spółki, a także 30 czerwca 2012 r. Powódka udzieliła odpowiedzi w dniu 9 lipca 2012 r., wskazując, że nie posiada dokumentów finansowych spółki, zaś wszelkie będące w jej posiadaniu informacje pracownicze przekazała listem zwykłym na adres spółki ujawniony w KRS.

Dowody:

- kopia pełnomocnictwa z 1.03.2012 r. (k.103)
- kopia pisma z 22.03.2012 r. (k.107)
- kopia pisma z 6.04.2012 r. (k.111)
- kopia uchwały nr 1 z 9.05.2012 r. (k.112)
- kopia uchwały nr 2 z 9.05.2012 r. (k.113)
- kopia pisma z 30.06.2012 r. (k.115-116)
- kopia pisma z 9.07.2012 r. (k.117)
- przesłuchanie M. N. w charakterze powódki (k.178)
- przesłuchanie M. W. w charakterze strony pozwanej (k.178)

Powódka w marcu 2012 r. przesłała wydruki posiadanych przez siebie informacji dot. strony pozwanej na adres ujawniony w KRS, zwykłym listem, z uwagi na to, że poprzednio korespondencja wysyłana listem poleconym była zwracana powódce, co wiązało się z dodatkowymi kosztami.

Dowody:

- przesłuchanie M. N. w charakterze powódki (k.178)

W dniu 30 marca 2012 r. Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników strony pozwanej podjęło uchwałę o zmianie siedziby spółki, ustalając nowy adres siedziby: ul. (...), W.. Umowę najmu, dotyczącą tego lokalu, strona pozwana zawarła 20 marca 2012 r.

Dowody:

- kopia uchwały nr 1 z 30.03.2012 r. (k.44)
- kopia umowy najmu z 20.03.2012 r. (k.63-64)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o zeznania przesłuchanych świadków, w szczególności zeznania H. K. i P. K., a ponadto w oparciu o przesłuchanie powódki i w oparciu o kopie dokumentów przedstawionych przez strony, a dotyczących stosunku pracy powódki i działalności strony pozwanej. Sąd uznał za w znacznej mierze

nieprzydatny dowód z przesłuchania M. W. w charakterze strony pozwanej, gdyż jego wiedza na temat działalności strony pozwanej w spornym okresie była fragmentaryczna i pochodziła wyłącznie od innych osób, nie zaś z własnej obserwacji. Czynności w imieniu strony pozwanej zaczął on zresztą podejmować dopiero od marca 2012 r., a więc po ustaniu stosunku pracy powódki. Poza przesłuchaniem M. W. całość materiału dowodowego wskazuje na zbieżny, spójny i logiczny stan faktyczny, zgodny z relacją powódki. Jeśli natomiast chodzi o relację M. W., to Sąd miał na względzie, oceniając jej miarodajność, fakt, iż obecny prezes strony pozwanej wiedzę na temat okoliczności będących przedmiotem postępowania uzyskał, jak twierdzi, od H. K. – zaś zeznania H. K. złożone przed Sądem zdecydowanie odbiegają od tego, co miałyby on wedle relacji M. W. przekazać mu we wcześniejszym okresie.

Umowa o pracę jest umową odpłatną, co wynika wprost z art. 22 § 1 k.p., zgodnie z którym przez nawiązanie stosunku pracy pracodawca zobowiązuje się „do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem”. Obowiązek terminowego i prawidłowego wypłacania wynagrodzenia wynika z art. 94 pkt 5 k.p., regulującego podstawowe obowiązki pracodawcy względem pracownika. Odmowa wypłaty pracownikowi uzgodnionego wynagrodzenia może nastąpić tylko w sytuacjach przewidzianych ustawą. Strona pozwana powoływała się na to, że powódka nie świadczyła faktycznie pracy, a zatem nie może domagać się za nią żadnych świadczeń. Pogląd taki jest co do samej zasady poprawny – jak bowiem wynika z art. 80 k.p. „wynagrodzenie przysługuje **za pracę wykonaną**. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia **tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią**”. Podkreślić jednak należy, że art. 81 § 1 k.p. ustanawia wyjątek od tej zasady. Wynika z niego, że „pracownikowi za czas niewykonywania pracy, **jeżeli był gotów do jej wykonywania**, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowania (...)”. Wynika stąd, że nawet w sytuacji, gdy w pewnym okresie pracownik faktycznie nie wykonuje obowiązków pracowniczych, ale pozostaje w gotowości do pracy i przeszkody w jej świadczeniu leżą wyłącznie po stronie pracodawcy, zachowuje uprawnienie do otrzymania wynagrodzenia. Tak było, zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie.

Powódka przekonująco wykazała, w oparciu o zeznania swojego ówczesnego przełożonego (poprzedniego prezesa zarządu strony pozwanej) H. K., że nie porzuciła pracy w maju 2011 r. i nie unikała kontaktu z pracodawcą. Przeciwnie, świadek potwierdził, że pomimo utracenia przez stronę pozwaną pomieszczeń biurowych i narastania zaległości płatniczych, powódka nadal pozostawała w gotowości do wykonywania poleceń pracodawcy i realizowania swoich obowiązków. Jak zeznał ten świadek, powódka wykonywała wszystkie jego polecenia i nie unikała kontaktów z nim, wykonując w miarę możliwości oraz bieżących potrzeb te same czynności, co poprzednio. W tym okresie pracę za zgodą pracodawcy wykonywała ze swojego prywatnego lokalu, co spowodowane było brakiem jakichkolwiek pomieszczeń biurowych w dyspozycji strony pozwanej. Formalnie strona pozwana w tym czasie dysponowała co prawda pomieszczeniami swojej siedziby przy ul. (...), ale jak wynika z zeznań świadka J. K., pomieszczenia te miały wyłącznie charakter magazynu materiałów budowlanych i nigdy nie były wykorzystywane przez stronę pozwaną w innym celu. Korespondencja pod tym adresem była faktycznie przyjmowana przez sekretariat zarządcy nieruchomości, na podstawie porozumienia zawartego z H. K.. Jak czytelnie wynika z relacji tak powódki, jak i H. K., przyczyną tego, że powódka nie pracowała w biurze strony pozwanej było nie tyle „porzucenie” przez nią pracy, lecz obiektywna przeszkoda polegająca na utracie tytułu prawnego do lokalu. Warto w tym miejscu wskazać, że strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających, że powódce wyznaczono w tym czasie inne miejsce pracy i że istniała obiektywna, realna możliwość wykonywania przez powódkę jej obowiązków w miejscu innym, niż własne mieszkanie.

Świadek H. K. potwierdził również, że zerwanie kontaktu z powódką wynikało nie z uchybień czy zaniedbań powódki, lecz po prostu z tego, że on sam unikał styczności z powódką, gdyż miał wyrzuty sumienia z powodu tego, że strona pozwana nie może wywiązać się ze swoich obowiązków wobec swego pracownika (por. nagranie k.175, 47:00-47:20, 54:15, 55:40-56:15).

Z kolei z zeznań P. K. wynika, że powódka w okresie objętym pozwem była jedyną osobą, która wykonywała jakiegokolwiek czynności pracownicze u strony pozwanej i jedyną osobą, z którą mógł się kontaktować w sprawach dotyczących strony pozwanej. Odebrał od niej szcztątkową dokumentację, a ponadto powódka przekazywała mu posiadane przez nią informacje, zapisane m.in. w formie elektronicznej na jej komputerze. W okresie postępowania

upadłościowego powódka współpracowała z nadzorcą tymczasowym, a później wykonywała jego polecenia, gdy został zarządcą przymusowym. Sporządzała m.in. na jego polecenie dokumenty kadrowe, w oparciu o odzyskaną przez niego od zarządcy nieruchomości przy ul. (...) dokumentację kadrową strony pozwanej. Oczywiście, z uwagi na zaprzestanie przez stronę pozwaną prowadzenia działalności, zadania powódki na tym etapie miały bardzo ograniczony zakres (nagranie k.175, 35:50, 37:00) – wynikało to jednak wyłącznie z przyczyn dotyczących pracodawcy, nie zaś pracownika.

Świadkowie H. K. (por. nagranie k.175, 46:20, 48:20, 52:20, 53:40, 55:40) i P. K. (por. nagranie k.175, 29:30-30:00, 32:00-32:40) zeznali, że zgodnie z ich wiedzą powódka w okresie od maja 2011 r. do stycznia 2012 r. wykonywała pracę na rzecz strony pozwanej i w ich odczuciu – a zatem w odczuciu osób faktycznie zarządzających spółką – pozostawała w pełnej dyspozycji pracodawcy. Obaj świadkowie traktowali powódkę jak pracownika strony pozwanej (nagranie k.175, 32:33, 47:30).

Wobec powyższego nie budziło żadnych wątpliwości Sądu, że powódka faktycznie w okresie od maja 2011 r. do stycznia 2012 r. wykonywała swoje obowiązki pracownicze względem strony pozwanej, w takim oczywiście zakresie, w jakim to było w tym czasie możliwe i konieczne. Brak możliwości wykonywania przez nią pracy w siedzibie pracodawcy, pod jego bezpośrednim nadzorem, wynikał z przyczyn dotyczących wyłącznie strony pozwanej. Także zmniejszenie zakresu czynności powódki spowodowane było okolicznościami związanymi z sytuacją strony pozwanej, a nie z uchylania się przez powódkę od wykonywania pracy. Powódka nie zerwała kontaktu z pracodawcą, przeciwnie, to postawa pracodawcy (ówczesnego prezesa zarządu) uniemożliwiała powódce bieżące konsultowanie sposobu świadczenia pracy z pracodawcą. Wobec tego zdaniem Sądu nie może budzić wątpliwości, że powódce za ten okres przysługuje wynagrodzenie w pełnej wysokości przewidzianej umową, gdyż pozostawała ona w gotowości do wykonywania pracy w rozumieniu art. 81 § 1 k.p.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku, zasądzając na rzecz powódki kwoty po 2.220 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiące: listopad 2011 r., grudzień 2011 r. i styczeń 2012 r., wraz z odsetkami ustawowymi, o których orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Datę wymagalności wynagrodzenia za każdy z miesięcy Sąd ustalił w oparciu o art. 85 § 2 k.p., przyjmując, że jego to 11-ty dzień następnego miesiąca.

Rygor natychmiastowej wykonalności Sąd nadał zasądzonemu roszczeniu na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika – czyli w niniejszej sprawie co do kwoty 2.220 zł brutto, wynikającej z umowy o pracę zawartej z powódką.

W punkcie III wyroku Sąd stwierdził, że na poczet należności wynikających z punktu I wyroku zaliczeniu podlegają należności uzyskane przez powódkę w drodze egzekucji sądowej prowadzonej przeciwko stronie pozwanej w oparciu o nakaz zapłaty z 28.05.2012 r., wydany przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie o sygn. X Np (upr) 101/12 i zaopatrzonej w klauzulę wykonalności postanowieniem z 10.07.2012 r. Obie strony na rozprawie w dniu 10.06.2013 r. potwierdziły, że na podstawie nakazu zapłaty, który utracił później w całości moc wskutek uwzględnienia wniosku strony pozwanej o przywrócenie jej terminu do wniesienia sprzeciwu, prowadzona była przez powódkę egzekucja, która okazała się skuteczna. Powódka wskazała, że jej zdaniem całość dochodzonej należności została już wyegzekwowana, ale nie potrafiła określić, jaką dokładnie kwotę otrzymała tytułem należności głównej i odsetek. Z kolei przedstawiciel strony pozwanej potwierdził, że egzekucja taka miała miejsce, ale nie potrafił wskazać, w jakiej części okazała się skuteczna i wyjaśnił, że oczekuje w tej kwestii rozliczenia ze strony komornika.

Zasadą jest, że orzekając Sąd bierze pod uwagę stan sprawy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c.), co oznacza, że w przypadku zaspokojenia dochodzonego roszczenia przez pozwanego w toku postępowania, sąd oddala powództwo (chyba, że powód cofnął pozew – wówczas Sąd umarza postępowanie). Z uwagi na to, że Sąd nie miał wiedzy do jakiej kwoty roszczenie powódki zostało rzeczywiście zaspokojone (powódka zresztą w całości swe żądanie podtrzymała), jak również z uwagi na to, że spełnienie świadczenia wskazanego w pozwie nie nastąpiło dobrowolnie,

lecz w drodze egzekucji sądowej, Sąd uznał, że niezbędne jest danie wyrazu częściowemu zaspokojeniu roszczenia (w bliżej niesprecyzowanym zakresie) w taki sposób, jak wynika to z punktu III wyroku. Za takim rozstrzygnięciem dodatkowo przemawiał fakt, że egzekucja prowadzona była w oparciu o tytuł wykonawczy, który utracił swą podstawę formalno-procesową (gdyż tytuł egzekucyjny utracił moc – por. art. 505 § 1 k.p.c.), wobec czego w przypadku oddalenia powództwa mogłaby zachodzić wątpliwość co do tego, czy wyegzekwowane świadczenie było należne i w jakiej części.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu wydane zostało w oparciu o art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona pozwana – jako przegrywająca spór – została obciążona obowiązkiem zwrócenia powódce kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł, ustalonych w oparciu o § 2, § 6 pkt 4 oraz § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348 ze zm.).

O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c., obciążając stronę pozwaną obowiązkiem uiszczenia opłaty sądowej od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy. Sąd obciążył stronę pozwaną tymi kosztami tylko do kwoty 248 zł faktycznie przez nią uiszczonych przy wniesieniu sprzeciwu w dniu 3.08.2012 r. Z uwagi na to, że strona pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty wydany w postępowaniu **upominawczym** (a nie nakazowym), była to opłata na tym etapie postępowania nienależna (por. art. 3 u.k.s.c.). Sąd uznał, że celowym będzie odstąpienie od dokonywania zwrotu tej opłaty na podstawie art. 84 ust. 1 u.k.s.c. i zaliczenie jej na poczet należnej opłaty od pozwu w kwocie 250 zł, od której uiszczenia powódka była zwolniona i którą w związku z tym powinna uiścić strona pozwana, jako przegrywająca spór.